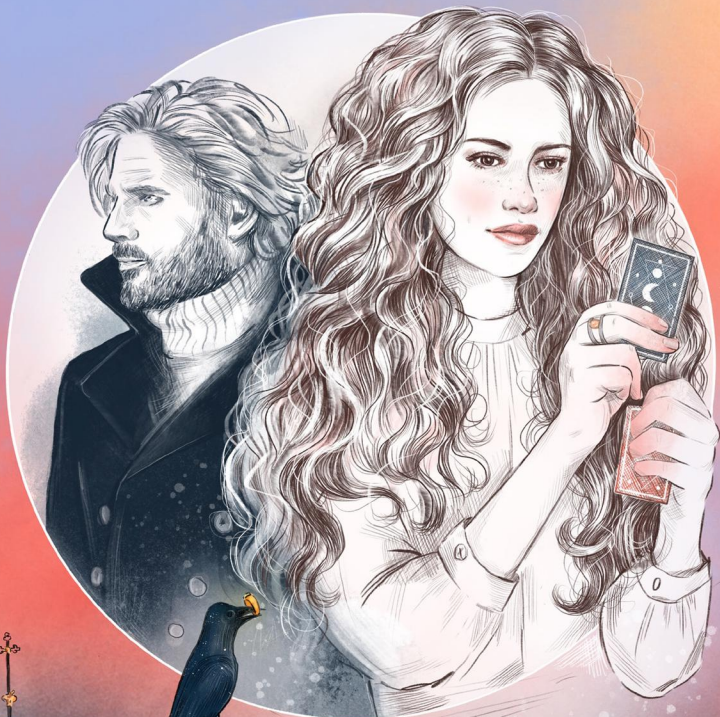

ON ŽIJE AKO BEZDOMOVEC. ONA HO POZNÁ AKO MILIONÁRA...

KRÁL' Z ULICE

IVICA ĐURICOVÁ

Ivica Ďuricová

KRÁL' Z ULICE

On žije ako bezdomovec. Ona ho pozná ako milionára...

Ivica Ďuricová

KRÁĽ Z ULICE

Copyright © Ivica Ďuricová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou stručných citácií včlenených do článkov a recenzií bez predošlého písomného súhlasu autorky a vydavateľstva.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so žijúcimi alebo nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Redakcia a jazyková korektúra: Andrea Vojtech

Dizajn obálky: Ľubomír Letko, štúdio Trendis, www.trendis.sk

Ilustrácia na obálke: Tina Minor, www.tinaminor.com

Viac informácií o knihe nájdete na:

www.ivicaduricova.com

V roku 2022 vydalo vydavateľstvo ADLERVIA PRESS

Adlervia s.r.o., Košeca

1. vydanie

ISBN 978-80-973797-5-9 (PDF)

ISBN 978-80-973797-6-6 (epub)

ISBN 978-80-973797-7-3 (mobi)

*Venujem mojej mame.
Jednej z najsilnejších žien, aké poznám.*

1. kapitola

ESZTER

Vedela som, že ma tam už určite čaká. *Doriti*. Keby to videl môj šéf, zabil by ma. Notoricky som meškala vždy a všade a do cieľa dnešnej cesty mi ostávali ešte dve ulice, päť poschodí a nutnosť stavať sa po kľúče. Host' si rezervoval apartmán na piatu. Číslice na mojich hodinách ukazovali čas 17:04. *Doriti, doriti, doriti*.

Keď som konečne zaparkovala elektrickú kolobežku na chodníku pred vstupom do nádhernej historickej budovy plnej luxusných apartmánov, číslice na ciferníku sa posunuli z 04 na 07. Na druhé poschodie som pešo vyletela ako víchor. Cítila som, ako mi nudné sivé tričko oživujú prepotené fláky pod pazuchami. Fučala som ako lokomotíva, no po vstupe do výťahu som sa snažila aspoň trochu vydýchať. Stlačila som tlačidlo s číslom 5 a za tých pár sekúnd, čo mi ostávalo, som sa pokúšala skrotiť svoje večne neposlušné hrdzavé kučery. Márne. Rezignovane som si povzdychla práve v momente, keď sa dvere na výťahu znovu otvorili.

V tom istom čase sa udiali ďalšie dve veci. Na displeji firemného telefónu sa zjavila esemeska od čakajúceho host'a a keď som zabočila za roh, zbadala som ho stáť pred dverami. Čas na mojich hodinkách sa posunul na 17:11. Ten okolo mňa však akoby zastal...

Okamžite som oľutovala, že som si ráno miesto romantických tmavozelených šiat nakoniec dala na seba rifle a to nemožné sivé tričko. Oproti chlapíkovi, ktorý sa v celej svojej kráse a výške týčil pred dverami apartmánu 508B, som do slova a do písmena vyzerala ako sivá myš.

Elegantným pohybom si rozopol gombík na tmavomodrom saku a rukou si prečesal husté, polodlhé vlasy. Kráčala som smerom k nemu a keď som bola vzdialená už len pár krokov, vystrel ku mne dľaň a usmial sa na mňa tak, akoby vítal starú priateľku, nie manažérku Airbnb hotela.

„Vy musíte byť Eszter Tóth,“ povedal a svoju ruku stále držal vo vzduchu, čakajúc na moju odpoveď. Mala som pocit, že na mňa hľadá tak, akoby videl ducha.

„A...áno,“ vykoktala som zo seba. Premýšľala som, odkiaľ pozná moje meno a až po pár sekundách som sa spamätala a vložila svoju dľaň do tej jeho. Obalilo ma mäkké teplo sálajúce z jeho pokožky a ja som zrazu mala iracionálny pocit, že som doma. Že som v bezpečí. Že moja ruka do tej jeho akosi patrí.

Zobud' sa, Eszter, vynadala som si v duchu. Nemožne som sa naňho usmiala a pokynula mu, aby trochu ustúpil od dverí. Chvatne som ich odomkla a rýchlym krokom vstúpila do apartmánu, akoby ma pár krokov ďalej od neho mohlo vymaniť z tejto trápnej situácie.

Hostia ma nezvykli vyvádzať z miery. Pre *City Center Royal Aparthotel* som pracovala už dva roky a ich vítanie na mieste a odovzdávanie kľúčov som mala na dennom poriadku. Prečo je teda tento iný? Nestihla som si odpovedať, pretože tok mojich myšlienok znovu prerušil on.

„Vyzerá to tu nádherne.“ Rozhliadol sa a potom pokračoval: „Ešte nikdy som nebýval v takomto type ubytovania.“ Naďalej na mňa hľadel, akoby očakával, že budem pokračovať.

Ja, miesto toho, aby som už dávno rapotala zvyčajné pokyny o check-ine, check-oute, možnosti raňajok za príplatok, spôsobe odovzdania kľúčov a ďalších dôležitých veciach, som tam stála ako stĺp a civela naňho. A ešte k tomu som aj prišla neskoro. Bolo načase spamätať sa a pustiť sa do práce.

„Sadnite si, prosím,“ vyzvala som ho. „Všetko vám vysvetlím, len najskôr musíme vybaviť pár nutných papierovačiek.“ Ospravedlňujúco som sa usmiala a zamierila k veľkému kuchynskému stolu, ktorý sa kúpil v lúčoch popoludňajšieho slnka presvitajúcich dnu cez vysoké francúzske okno. Sadla som si na stoličku a vybrala si z ruksaku mierne pokrčené formuláre, ktoré sme museli vyplňať s každým host'om. Naš dnešný však stále stál uprostred apartmánu a obzeral sa okolo seba, akoby práve vstúpil do prezidentského paláca. Šťastné iskry v jeho očiach som si nijako nevedela vysvetliť, no nechcela som ich ani zničiť. Boli fascinujúce. Počkala som, kým si znovu uvedomí, že v priestore, ktorý tak obdivuje, som aj ja a niečo od neho potrebujem.

„Poprosím váš občiansky preukaz alebo pas.“ Keď sa nám znovu stretli pohľady, na mojej tvári

sa rozliat široký srdečný, profesionálne nacvičený úsmev.

Môj hosť sa s pôvabnými jamkami na lícach ospravedlnil a prisadol si ku mne. Uvedomila som si, že stále nepoznám jeho meno. Z rezervácie som si ho nanešťastie nepamätala. Vtom som si uvedomila, že presne odtiaľ musel poznať on to moje.

Neznámy sediaci oproti mne ostal akýsi nesvoj. „Viete, ja...“ Váhal. Akoby sa úporne snažil prísť s nejakou zmysluplnou odpoveďou. „Dnes ráno ma okradli.“

„Okradli?“ Začudovane som zdvihla obočie.

„Áno, prišiel som o všetky doklady aj karty. Mám tu so sebou len hotovosť, ktorú som mal na inom mieste.“ Nevinne pokrčil plecami a zadíval sa na mňa, akoby čakal na ortieľ.

„Prirábate mi prácu, pán...“ vetu som nechala zámerne nedokončenú.

„King. Antony King.“ Usmial sa sympatickým odzbrojujúcim úsmevom a mne začalo byť o čosi menej jedno, že budem mať o pár minút pracovného času navyše.

„Podľa mena predpokladám, že nie ste odtiaľto. Dokáže vám nejaké náhradné doklady vystaviť vaša ambasáda?“ Premýšľala som, ako celú situáciu vyriešiť, nejaké údaje som totiž od neho potrebovala.

„To neviem, zrejme áno. Udialo sa to len dnes, skúsím sa informovať. Môžem vám doklady priniesť neskôr?“

Pozerala som sa do jeho zvláštnych tmavozelených očí a odolávala psiemu pohľadu. „Čo s vami mám robiť.“ Pokrútila som hlavou a usmiala sa. Bol príliš sympatický na to, aby som naňho dokázala byť prísna. „Nejaké údaje do formulárov však od vás budem potrebovať.“ Roztriedila som si dokumenty pred sebou a posunula pred neho ubytovací list.

Antony sa chopil pera a začal vypisovať jednotlivé kolónky. Kým bol sklonený nad mojimi papiermi, mala som príležitosť detailnejšie si ho obzrieť. Musel byť odo mňa aspoň o desať rokov starší. Zodpovedalo tomu na ňom všetko od hlavy až po päty. Seriózny kvalitný oblek, manžetové gombíky na košeli, sporadické strieborné vlasy v inak hustých karamelových, ale aj vrásky hnevu na čele a vrásky smiechu okolo očí. Premýšľala som nad tým, čo jeho tvári dominuje častejšie. Radosť či hnev?

Antony akoby zachytil moju nemú otázku a na moment sa zamračil. Zdvihol pohľad od formulárov a pokúsil sa o úsmev. *Možno to bude nerozhodné*, pomyslela som si.

„Musím vyplniť aj adresu?“ spýtal sa.

Nerozumela som jeho otázku. „Prečo máte problém vyplniť adresu?“

„Pretože žiadnu trvalú nemám.“

Snažila som sa zachovať si kamennú tvár. Zrejme ale nie veľmi úspešne, pretože náš hosť pokračoval vo vysvetľovaní.

„Viete... Posledné roky som veľa cestoval. Pochádzam z Veľkej Británie, ale už roky tam nežijem. Ani tu v Budapešti nemám trvalý pobyt. Môžem vám dať adresu poštovej schránky, ktorú si prenajímam.“

„Antony...“ Vzdychna som si a stisla pery. „Toto je veľmi neštandardné. Neviem, čo mi na to povie šéf. Ubytovací list musíme v prípade zahraničných hostí evidovať, ak by doň chcela nazrieť cudzinecká polícia.“

Pri zmienke o polícii ním mierne trhlo. Miesto ďalšieho vysvetľovania sa však iba ospravedlňujúco usmial a pokračoval vo vypisovaní.

Bol to objektívne pekný muž a navyše z neho šla aj akási záhadná charizma. Zároveň však pôsobil unavene a ja som mala pocit, že ho sprevádza vlastný tieň, ktorého sa nevie striasť. S inak upraveným zovňajškom kontrastovali mierne zanedbané nechty, ktoré by si pýtali viac starostlivosti. Má nejakú zvláštnu záľubu v záhradkárčení? Snažila som sa prísť na pôvod čiernej za nechtami, ktorú som si všimla pri tom, ako vypisoval moje dokumenty. Podobný kontrast sa zrkadlil aj na jeho tvári. Dokonale upravené strnisko nešlo dohromady s vačkami pod očami. Nemôže spať? Pôsoobil ako rozlietaný biznismen a vedela som si predstaviť, že jeho život bol jeden veľký stres. Ani tieto drobné nedostatky mu však neuberali na prítlačivosti. Mužné ostré črty tváre zjemňoval široký úsmev a ten rámovali mäkké pery. Ukradomky som si ho prezerala, no snažila sa príliš necivieť, aby si moje správanie nijako zle nevysvetlil.

S hosťami som nesmela mať pletky. A ani som nechcela. Za žiadnych okolností. Apartmánový hotel, pre ktorý som pracovala, patril najlepšiemu kamarátovi môjho brata a keby sa niečo také dozvedel Gábor, pretrhol by ma ako žabu. Navyše, ak by som takto pošpinila povest' hotela, prišla by som o prácu. A to som si za žiadnych okolností nemohla dovoliť. Závisel od toho môj život, ktorý som napriek tomu z duše neznášala.

Asi som si povzdychla nahlas, nielen v duchu. Z myšlienok ma totiž vytrhol Antonyho hlas. „Ste v poriadku, Eszter? Mrzí ma, ak vám spôsobujem problémy...“

Usmiala som sa a pokrútila hlavou. „Nespôsobujete.“

Elegán oproti mne sa zdvihol zo stoličky a podal mi vyplnené papiere. „Ak vám niečo bude chýbať, vyplním nabudúce.“

„Chystáte sa k nám znovu?“ Hosťom som síce nemala klásť príliš osobné otázky, táto však s prižmúrenými očami ešte mohla patriť k tým profesionálnym. Retencia zákazníkov, či ako nám to vraveli na školení?

„Uvidíme,“ odvetil a na perách sa mu zjavil krásny potmehúdsy úsmev, odhaľujúci rad bielych rovných zubov. Vyzeral skutočne ako z katalógu, len málinko pokrčeného. Zasmiala som sa nad vlastným vtipom a tiež vstala od stola.

„Tak začnime s prehliadkou a pokynmi.“ Spolu s touto vetou som zabudla na posledné zvyšky prvotných rozpakov a naplno sa ponorila do svojej roly ubytovacej manažérky. Ukázala som mu celý apartmán.

Môj hosť sa na moment pristavil v spálni a fascinovane hľadel na obrovskú kráľovskú posteľ. Nerozumela som jeho nadšeniu. Ako podnikateľ musel podľa vlastných slov pochodiť pol sveta a podľa domnejšej cenovky jeho obleku zrejme spával v tých najlepších päťhviezdičkových hoteloch. Postelí, ako je táto, musel vidieť desiatky. A napriek tomu sa okolo seba stále obzeral, akoby sa ocitol v raji.

Pobavene som ho zaviedla do kúpeľne a tam jeho detské nadšenie nabralo nový rozmer. Potočil rustikálnym zlatým kohútikom na umývadle a pustil vodu. Chvíľu hľadel na tečúci prúd a potom sa z chuti zasmial. Naši hostia síce občas bývali podivíni, no Antony King zatiaľ výrazne posúval všetky ich hranice.

Keď sme sa vrátili do kuchyne, ukázala som mu, ako funguje kávovar a kde nájde kapsuly s kávou. „Pozornosť hotela, aby ste sa u nás cítili čo najpríjemnejšie“ zaštebotala som, ako ma to učili.

„Nedáte si jednu so mnou?“

Zaváhala som a on to zbadal.

„Za všetky tie peripetie, ktoré som vám spôsobil. Dlhujem vám to.“

Usmial sa a ja som ostala odzbrojená. Nemala by som, no zároveň... tento muž ma nejako iracionálne fascinoval a pôsobil na mňa ako magnet. Pozvanie som však musela odmietnuť. Bol čas rozlúčiť sa s ním a nechať ho samého v jeho prenajatom apartmáne.

Keď už som chytila kľučku vchodových dverí a chystala sa odísť, zastavil ma jeho hlas. „Eszter!“

Otočila som sa a nesmelo mu pozrela do očí. Tušila som, že sa zrejme nevzdá, no už vopred som vedela, že ho opäť odmietnem. Zo slušnosti som si ho ale aspoň vypočula.

„Nedáte si teda so mnou miesto kávy niečo sladké? Čo tak napríklad večer po ôsmej pri parlamente?“

Neodpovedala som, iba som naňho nemo hľadela a zvädzala svoj vnútorný boj.

„Nemusíte mi odpovedať teraz, buď prídete, alebo nie. Vôbec nič od vás nežiadam, iba vašu spoločnosť.“

Stál tam uprostred pomerne širokej chodby, ktorá ústila do priestrannej obývačky. Všetky apartmány som poznala naspamäť, vídala som ich roky. Podobný pocit som však mala aj pri ňom, akoby som ho poznala roky. Nevedela som si to vysvetliť, ten pocit sa úplne vymykal akejkolvek logike, no zároveň bol neveriteľne intenzívny. Moja intuícia mi hovorila, že tento muž ku mne nejakým spôsobom patrí. Veľmi často mávala debilné nápady a aj tentokrát som sa jej v duchu len nemo vysmiala. *To určite...*

„Dobrá noc, Antony,“ pozdravila som ho a s úsmevom na perách som za sebou napokon zavrela dvere. Nechala som ho bez odpovede. Cestou k výťahu sa však do mojej mysle vkradol tichý chrobák pochybnosti. Vedela som, že nesmiem. No to niečo nepopísateľné vo mne bolo oveľa silnejšie, než by som si priala. Príťažlivý gentleman Antony King ma nelákal ako muž, ale ako duša, ktorá skrývala mnohé tajomstvá a spôsobom ukrytým medzi nebom a zemou sa prihovárala tej mojej.

Nastúpila som do výťahu a znovu sa pozrela na vlastný odraz vo veľkom zrkadle. Hľadela na mňa výrazne pokojnejšia Eszter. Fláky na sivom tričku našťastie uschli a s bujnou ryšavou hrivou som vlastne vyzerala celkom k svetu. Usmiala som sa sama na seba a keď som neskôr vo vestibule roztržito vychádzala z dverí, takmer ma k zemi zrazil obrovský muž.

„Prepáčte, nevšimol som si vás,“ zamumlal.

Isteže, povedala som si skôr sama pre seba. S mojimi ledva stošesťdesiatimi centimetrami sa mi to stávalo často. Otriasla som sa a vydýchla si úľavou, keď som pred budovou stále videla stáť kolobežku, ktorú som tam pri príchode odparkovala.

Uličkami na peštianskej strane som sa preklúčovala smerom k mostu, ktorý spájal nielen obe strany nášho mesta, ale aj mesto s nádherným zeleným Margarétiným ostrovom uprostred rieky. Ostávalo vyšplhať sa pár ulíc do kopca na budínskej strane a o pár minút neskôr odparkovať kolobežku pred nízkou kancelárskou budovou, v ktorej mala sídlo firma môjho brata.

Tu som pracovala ako upratovačka. Každý večer o šiestej som prichádzala ako človek na úplnom spodku pracovného reťazca, zatiaľ čo mladé žraloky z jeho vrcholu odchádzali. Môj brat tu už nebol, a tak som zvyčajné práce skončila asi o pätnásť minút skôr. Keď som napokon prišla domov, vyrušil ma v chodbe o jeden pár topánok navyše.

Z izby hneď vedľa mojej som počula zvuky, ktoré si nešlo pomýliť. *Dnes sa musím učiť na skúšku*, zahromžila som v duchu. Lenže Ave to bolo jedno. Moja spolubývajúca a dobrá kamarátka porušovala všetky dohody, aké sme kedy mali. Tvárila sa, že si ich nepamätá, tak to bolo pre ňu jednoduchšie. No rozhodne nie pre mňa.

Pri hudbe som sa učiť nevedela a ticho bol luxus, ktorý dnes večer určite nebudem mať. Zdvihla som ľavé zápästie a pozrela sa na ciferník svojich športových hodín. Svetil na nich čas 19:52. Zahryzla som si do spodnej pery a na moment sa zahľadela do prázdna. Napokon mi pohľad padol na tmavozelené šaty, ktoré od rána viseli na skrini, pretože som si ich nakoniec neobliekla.

Čakáte na svoju druhú šancu? Usmiala som sa a chvatne si vyzliekla tričko aj nohavice. Len v spodnej bielizni som prebehla do spoločnej kúpeľne a dala si bleskovú osviežujúcu sprchu. Na zápästia som si strekla pár kvapiek obľúbeného parfumu a na pery naniesla broskyňový rúž. Bola som pripravená na odchod.

Budapešti kralovala voňavá jar, večery však boli ešte predsa len chladné. Vrátila som sa teda do izby po krátku rifľovú bundičku. V tom momente mi zrak padol na šperkovnicu položenú na stole.

Kedy, ak nie dnes? Otvorila som veko vyrezávanej drevenej skrinky po mame a vybrala odtiaľ zvláštny prsteň s dvomi obručkami a malým opálovým očkom uprostred. Navliekla som si ho na prst a ponáhľala sa na električku, ktorá mala zastávku len kúsok od nášho domu.

Zatiaľ čo mesto sa halilo do večerného súmraku, parlament nad riekou sa rozsviecoval tisícmi svetlami. Presne k nemu som mala namierené.

Vedela som, že ma tam už určite čaká.

2. kapitola

ANTONY

Čakal som. Čakal som trpezlivo, hoci bolo dávno po ôsmej. Keď som však konečne pred sebou zbadal tie neprehliadnuteľné ryšavé vlasy, vedel som, že bude všetko v poriadku.

Do kancelárie vstúpil Gábor Tóth, môj advokát a zrejme už aj priateľ. Podal mi ruku, ospravedlnil sa za meškanie a sadol si za stôl oproti mne. Jedine sivý oblek ho zachránil od toho, aby nevyzeral ako namosúrený tínedžer, ale ako vážny právnik. Ranný jarný chlad vonku spôsobil, že jeho pokožka bola ešte belšia ako zvyčajne a od zimy sa mu na nej tvorili drobné červené škvrny. Prehral si svoju neposlušnú šticu a snažil sa skrotiť vlasy, ktoré odstávali na všetky strany. Márne.

Musel som naňho asi neprítomne civieť, pretože ma zrazu vyrušil jeho zvučný hlas.

„Tony,“ zvolal na mňa.

Spamätal som sa a mysl'ou sa opäť ocitol nazad v jeho kancelárii.

„Počúvali ste ma poslednú minútu alebo ani nie? Že ste opäť spali na lavičke miesto nocľahárne?!“ Jeho hlas znel rozhorčene, no zároveň láskavo. Myslel to so mnou dobre.

„Nemôžete žiť na ulici, Tony. Zajtra máme prvé pojednávanie a vy musíte byť oddýchnutý a v dobrej fyzickej forme.“ Chvíľu mi intenzívne hľadel do očí a potom ku mne posunul obálku, ktorá bola príliš hrubá na to, aby obsahovala dokumenty. Tušil som, čo v nej je.

„To nemôžem prijať, Gábor.“

„Antony, ak prídete na súd nevyspatý rovno z námestia v špinavom oblečení, šiltovke a zarastený, príliš veľa pozitívnych bodov nám to nepridá. Šaty robia človeka, veď viete...“ Na chvíľku sa odmlčal, no stále na mňa uprene hľadel. „V stávke je celý váš majetok, myslíte na to.“

V stávke je celý môj život, Gábor... Nevyslovil som to nahlas, no napokon som prikývol. Neochotne som pootvoril tučnú obálku a zbadal v nej presne to, čoho som sa obával. Bol to pre mňa príliš veľký záväzok. „Gábor, ja...“

„Už ani slovo,“ prerušil ma, „vy ste pomohli mne, teraz pomôžem ja vám. Berte to ako pôžičku. Keď náš prípad vyhráme, a my ho vyhráme, všetko mi vrátite s desať percentným úrokom, dohodnuté?“ Lišiacky sa usmial a jeho pery odhalili rad drobných širokých bielych zubov. Zrazu pôsobil tak bezstarostne.

Entuziasticky pokračoval: „Dnes zídete do obchodného domu, kúpите si poriadny kvalitný oblek, zídete k barberovi a tiež si kúpите telefón. Potrebujem vás zastihnúť kedykoľvek, nielen keď máme dohodnuté stretnutie.“

Prikyvoval som, hoci jeho nadšenie som príliš nezdieľal. Chcel som namietat', no Gábor ešte očividne neskončil.

„Okrem toho peniaze použijete aj na nájom, alebo aspoň na hostel. Minimálne dnes, musíte sa pred pojednávaním poriadne vyspať. A Tony?“

„Áno?“

„Budem teraz veľmi priamy a nechcem, aby to vyznelo hrubo, ale... Neuškodil by vám ani nákup parfumu.“

Mladý advokát napäto čakal, ako zareagujem. Chvíľu sme na seba hľadeli a keď sa mne kútiky úst zdvihli smerom nahor, napätie v miestnosti povolilo a obaja sme sa naraz rozosmiali. Bolo mi trápne, no vedel som, že má pravdu.

V deň, keď som ho prvýkrát vyhľadal, ma jeho asistentka vyhodila, pretože som po týždni bez sprchy zrejme príšerne smrdel. Niekedy som to už ani sám nedokázal vnímať. Čakal som naňho niekoľko dní dolu pred budovou, kým ma napokon prijal a vypočul si môj príbeh. Teraz sme spolu sedeli nad mojím prípadom a on mi okrem profesionálnej pomoci ponúkol aj tú osobnú. Celkom nezištne.

Na moment som sklopil zrak a opäť mi ostalo úzko. Hľadel som tupo do stola, keď som si na jeho okraji všimol pár pohodených vizitiek, ktoré nezapadali do inak úzkostlivo udržiavaného

poriadku v papieroch. Vzal som jednu z nich do rúk, prečítal nahlas názov spoločnosti a zdvihol oči ku Gáborovi.

„Nechala ich tu moja sestra, pracuje pre nich,“ odpovedal na moju nevyslovenú otázku. „Akurát neviem, či je Airbnb práve tá najlepšia voľba.“

„Prečo?“ spýtal som sa.

„Nájdite si dlhodobý lacnejší podnájom niekde na kraji mesta, Tony. Nie že občas prespíte v drahom hoteli a zvyšok noci budete tráviť na lavičke. Prisahám, že ak vás zbadám niekde v meste, nechám váš prípad tak.“

Blesky v jeho očiach pôsobili veľmi realisticky. Na moment vo mne vzbudil až strach. Hneď potom ho však prevalcovali hanba a posledné zvyšky cti. Nemohol som míňať jeho peniaze. Nie v takom rozsahu. Kým sa ryšavý mladík zahľadel do počítača, ja som si nenápadne vzal jednu vizitku zo stola.

Rozhodol som sa. Dnešný deň venujem nákupom, ktoré mi odporučil a zarezervujem si noc v hoteli. Zvyšok roka však budem žiť tak, ako doposiaľ. A ak by sme prípad prehrali, značnú časť obálky mu vrátim nazad.

Z jeho kancelárie som odchádzal o poznanie bohatší, no iba pomyselne. Moje vlastné peniaze boli stále na zmrazených účtoch a ja som k nim nemal prístup. Jediný môj majetok teraz predstavovala hotovosť v tučnej bielej obálke.

Po tom, čo som odišiel od Gábora, nasledovala misia urobiť zo mňa znovu človeka. Z jeho kancelárie to nebolo príliš ďaleko do luxusného nákupného centra MOM, kam som kedysi chodieval pravidelne. Bezmyšlienkovite som si tam kupoval nové košeľe za stovky eur takmer každý týždeň. Dnes by som si mohol ledva dovoliť kúpiť rožok dolu v potravinách. Do budovy som vošiel strapatý, zarastený a v starom otrhanom a špinavom oblečení. Ochránka ma ihneď spozorovala, no ja som sa snažil nevšimáť si ju. Kráčal som nablýskanými uličkami obchodného domu ako bezdomovec, no už o dve hodiny neskôr som z neho vychádzal ako ukázkový milionár.

Na toaletách som sa poumýval a prezliekol do nového oblečenia. Barber mi podstrihol moju nedobrovoľne pestovanú hrivu a upravil mi bradu. Spod nánosov pouličného Antonyho vyslobodil moje staré ja, ktoré teraz kráčalo k východu ovešané niekoľkými veľkými papierovými taškami a s kufrom na kolieskach v závese. Bolo v ňom čisté oblečenie, kozmetika, dvojce nové topánky a nový telefón.

Ochránkar, ktorý na mňa pri vstupe škaredo zazeral, teraz ani nemihol brvou. Prešiel totiž okolo neho boháč v dobrom obleku, akých tu denne vídal stovky. Zrejme som vyzeral ako podnikateľ smerujúci do hotela na svojich cestách po metropolách Európy. Nič nemohlo byť vzdialenejšie od pravdy... Zdanie však dokázalo dokonale klamať. Vykročil som von z nákupného centra a v tom momente som si spomenul... *parfum!*

Zasmial som sa nahlas sám pre seba. Vrátil som sa dnu a zamieril do parfumérie. Nehľadal som, šiel som po konkrétnej značke.

Tej, ktorú som nosieval prv, než... Zahnal som otravnú myšlienku ako muchu a parfum som vložil do košíka. Zaplatil som, a potom už mi naozaj nič nebránilo v tom, aby som z obchodného centra vyšiel ako milionár. Ako kráľ... pretože presne tak som sa na moment znovu cítil. Antony King bol späť. Aspoň zvonku. Či niekedy bude späť aj zvnútra, to bolo ešte veľmi otázne.

Vyšiel som von bočným východom a zahľadel sa smerom hore na Ružový vrch. Ulice sa tiahli do kopca a obsypávali ich stále luxusnejšie a luxusnejšie domy. Akoby v každom meste vždy tí najbohatší bývali hore, na miestach s tým najkrajším výhľadom. Sklopil som zrak a pobral sa smerom dolu, kde stáli električky.

Ružový vrch, kde som kedysi sám býval, bol dávno mimo môj dosah. Miesto toho som sa verejnou dopravou s lístkom za niekoľko stoviek forintov, čo sa rovnalo centom, odviezol na peštiansku stranu. Namieril som si to do parku pri Americkej ambasáde, kde som občas zvykol spávať na lavičke. Usadil som sa do tieňa a vytiahol z vrečka nový mobilný telefón, na ktorom bolo treba ešte veľa vecí spojzdníť.

Neviem, čo som postláčal, no na displeji sa zrazu objavila moja fotka. Zazeral som sám na seba zamračený a zachytený zospodu. Uchechtol som sa a považoval to za znamenie. Otvoril som kufor,

vytiahol odtiaľ jeden veľmi vzácny dokrčený časopis, ktorý som si tam predtým starostlivo schoval a z neho vylovil vizitku svojho advokáta. Uložil som si jeho číslo a poslal mu správu.

„Aby ste mi verili, že už mám nový telefón, ako ste kázali.“

Podpisovať som sa nemusel. Miesto podpisu dokonale poslúžila nepodarená fotka.

Odpoveď prišla ani nie o pätnásť sekúnd.

„Vďaka za vizitku, Tony :-D“

Keď som vkladal časopis s vizitkou nazad do kufra, zavadil som o niečo ostré, čo mi poškrabalo ruku. Pootvoril som veko kufra o čosi viac a zbadal parfum. Pousmial som sa a vytiahol ho. Parfum som v rukách nedržal niekoľko rokov. Bola to pre mňa tak exotická vec, ako pre niekoho diamanty. Hoci tie pre mňa kedysi vôbec exotické neboli.

Otvoril som flakón a pár kvapiek si strekol za golier. Intenzívna vôňa vo mne vyvolala toľko spomienok, až som na moment musel zavrieť oči a pevne ich zatlačiť naspäť na dno svojej duše. Ešte nebol čas.

Môj starý život sa dral na povrch a veľmi chcel opäť prebrať opraty, no Antony z ulice veľmi dobre vedel, že niečo ako starý život už my dvaja pravdepodobne nikdy viesť nebudeme. Sedeli sme tu obaja na lavičke v jednom tele. Starý Antony King, ktorý si myslel, že mu patrí svet a že sa mu nikdy nič zlé nemôže stať. A nový Antony King, ktorému sa stalo všetko zlé, čo si len mohol predstaviť.

Keď som znovu otvoril oči, na mobile svietili číslice, ktoré oznamovali čas krátko po štvrtej. Nainštaloval som si doň aplikáciu Airbnb a ihneď si v nej vyhľadal *City Center Royal Aparthotel*. Netrvalo dlho a prišla mi akceptácia mojej rezervácie na dnes večer. Kľúče som si mal vyzdvihnúť o 17:00 priamo pred apartmánom. Ešte chvíľku som si vychutnával hrejivé slnečné lúče a krátko pred piatou som sa zdvihol a vybral sa smerom ku Király utca, teda Kráľovskej ulici.

Antony King kráčal v ústrety svojej prvej noci v hoteli po niekoľkých mesiacoch ako skutočný kráľ. Je naozaj pravda, že šaty robia človeka. Tak, ako zo mňa tento oblek, nový strih a parfum opäť urobili toho, kým som bol, než sa všetko pokašľalo. Úspešným biznismenom, ktorý čakal na manažérku hotela pred apartmánom s číslom 508B.

Čakal som a čakal, kým ona meškala. Stihla to však do akademických pätnástich minút a keď sa ku zvuku krokov spoza rohu pridala aj tvár a bujará hriva ohnivých vlasov, takmer som onemel. Mal som pocit, že vidím ducha, no musel som sa ihneď spamätať, aby si nič nevšimla. Oproti mne totiž kráčala žena, ktorú som nevidel prvýkrát...

3. kapitola

ESZTER

„Dobrý večer,“ pozdravila som ho, kým on stál stále otočený tvárou k parlamentu a chrptom ku mne. Nevidel ma, no len čo začul môj hlas, strhol sa a okamžite sa otočil.

„Eszter... prišli ste.“ Mäkké súmerné pery sformovali na jeho tvári prekvapený úsmev. Podišiel o kúsok bližšie ku mne a zvitáli sme sa. Opäť som pri tom zacítila jeho podmanivý parfum.

Hoci som bola inak pokojná povaha, pri tomto mužovi som, nevedno prečo, bola takmer neustále roztržitá. Aj teraz som sa ošivala a naprávala si svoje zelené šaty.

„Čo si dáte?“ spýtal sa ma, keď sme vošli do cukrárne kúsok od parlamentu.

„Flat white a marcipánový koláčik.“ Cukráreň Szamos sa špecializovala práve na marcipán a ja som ho milovala. Antony si objednal ristretto a k tomu si vzal kakaového slimáka. Keď bola naša objednávka hotová, vzali sme si ju so sebou a vykročili von. Konečne zo mňa trochu opadli prvotné rozpaky a rozhodla som sa začať klásť otázky. Dnes večer som chcela vyriešiť záhadu s menom Antony King.

„Boli ste tu už niekedy?“ Zachytila som jeho pohľad sponad malého papierového pohára s horúcou kávou.

„Myslíte v Budapešti alebo v tejto kaviarni?“

„V oboch.“

„Áno.“

„Áno v Budapešti alebo áno v kaviarni?“

„Áno v oboch,“ zasmial sa a ja spolu s ním.

„Čo vás sem priviedlo?“

„Biznis,“ odsekol krátko, ale nie nepríjemne. Moje ďalšie otázky demonštratívne umlčal tým, že si odhryzol zo svojho koláča a príliš dlho prežúval.

Ja som sa ale nedala. „V čom podnikáte?“

„Nesadneme si na lavičku pri rieke, kým si vypijete kávu?“ Keď sa usmieval, okolo očí sa mu vytvoril pôvabný vejárik vrások smiechu. Premýšľala som, koľko tak môže mať rokov. Automaticky som po jeho boku kráčala k najbližšej lavičke, no nemienila som sa nechať rozptýliť jeho úsmevom ani odbiehaním od témy.

„Vyhýbate sa odpovedi,“ upozornila som ho.

„Podnikal som. Minulý čas.“

„Nepoviete mi viac?“

„Nie je to vôbec zaujímavé. Čo keby sme sa radšej rozprávali o vás? Predpokladám, že šťastie stráviť večer vo vašej spoločnosti mám prvý aj poslednýkrát v živote, tak by som nerád premrhal čo i len sekundu.“ Zablýskal sa na mňa zvláštnym pohľadom a keď konečne odvrátil zrak, sadol si na jeden okraj lavičky a pohárik z dopitej kávy položil doprostred. Nevedomky medzi nami vytváral spojenie aj bariéru zároveň.

Urobila som to isté, akurát môj pohár bol ešte poloplný a usadila som sa na opačný koniec lavičky. Čím viac záhad okolo seba Antony King vytváral, tým viac ma zaujímal. Rozhodla som sa však naňho netlačiť. V duchu som súhlasila s tým, že sa dnes večer s veľkou pravdepodobnosťou vidíme prvý aj posledný raz a ja som nechcela, aby stratil svoje čaro. Čaro toho, že odo mňa konečne muž nič nechce a že ja nič nechcem od neho. Iba si s úplnou ľahkosťou užívame vzájomnú prítomnosť a ľahkosť spoločnej konverzácie. Nehľadala som za dnešným stretnutím nič viac, iba som prežúvala svoj marcipánový koláčik a bolo mi dobre.

Slnko už zapadlo a vzduch začal byť chladný. Zvlášť tu pri vode, od ktorej sa smerom do mesta šíril studený vánok. Striasla som sa a odpila si z teplej kávy. V tom momente sa Antony zdvihol z lavičky a pohol sa smerom ku mne. Vyzliekol si svoje sako a vo vzduchu ho zavesil kúsok nad moje plecia. „Smiem?“

Zdvihla som k nemu zrak. Musel v mojich očiach zbadáť zmes údivu a úžasu zároveň.